

kommande Dom, hvorved Nogen domfældes, skal bekjendtgjøres i Avisen; den sætter det altsaa kun hen fakultativt. Den foreskriver ikke, som der staar i Slutningen af § 18, at det absolut skal ske; men den foreskriver kun, at det kan ske i saadanne Tilfælde, hvor det maa anses for at være i det Offentliges, i det Almenes Interesse, at det sker. Den foreskriver tillige, at naar en Mand har været under Undersøgelse, har været bestyldt for at have begaaet en Ulovlighed paa dette Omraade, og han saa bliver fritkendt, skal paa hans Begjæring Friiindelsesdommen ogsaa bekjendtgjøres. Naar der bliver reist Sag mod Nogen ogsaa paa det Omraade, som dette Lovforslag omhandler, kan der være Spørgsmaal om meget betydeligt Straffeanvar, som endog kan medføre, at Vedkommende bliver belagt med Varetægtsarrest, ja maasse holdt længe i saadan, og saa vide vi nok, at, naar der er Spørgsmaal derom, bliver det snart bekjendt mellem alle Mennesker, at en Mand er bleven arresteret og sigtet for Dit og Dat. Bladene pleie ogsaa at bringe Meddelelser derom, og det var da vist ikke mere end billigt, at han, naar han fandtes fuldkommen uskyldig, saa ogsaa havde Ret til den Satisfaktion, at det blev offentlig bekjendgjort, naar det skal bekjendtgjøres, saa ofte Nogen bliver funden skyldig. I det Hele taget er det jo en ganske egen Sag her i vor Strafferet at indføre som nyt Straffemiddel en Offentliggjørelse af Straffen. Det har man ikke haft, siden man havde Gabestoffen, og hvorledes end Flertallet ser paa denne Sag, saa finder det, at den fra ingen Side lader sig anbefale. Flertallet foreslaar derfor, som nævnt under Ændringsforslag Nr. 23, at den Bestemmelse, som findes i Slutningen af § 18 om, at Straffedommen offentliggøres, udgaar. Jeg kommer fluttelig til det sidste Ændringsforslag, det under Nr. 24, og som gaar ud paa, at der indføres en ny Paragraf saalydende: „Borgerlige Retstrætter, i hvilke der nedlægges Paastand i Henhold til Bestemmelser i nærværende Lov, behandles som Handelsfager“, og rettes Paragrafernes Numre derefter. Jeg tror ikke, at dette Ændringsforslag, der som sagt er stillet af hele Udvalget, behøver nogen videre Motivering. Handelsfager behandles som bekjendt hos os i Kjøbenhavn ved Sø- og Handelsretten og udenfor Kjøbenhavn, saalænge vi ikke faae noget Andet indført, hvad som bekjendt tilfaldes, foreløbig ved Gæsteretten. At saadanne Retstrætter, som dreie sig om Brugen af Varemærker, høre til Handelsfager og bedst kunne afgjøres af saadanne Retter, som ere særlig fortrolige med Handelsfager, turde nogenlunde følge af sig selv. — Jeg har hermed gennemgaaet Betænkningen og de forskellige Ændringsforslag og skal for Tiden indskrænke mig til, hvad jeg allerede har anført.

Klein: Det vil fremgaa af den af Udvalget afgivne Betænkning saavel som af den erede Ordførers Bemærkninger, at der er nogle Punkter paa hvilke Udvalget ikke har været enig. Jeg skal ikke komme ind paa de Dele af Lovforslaget, hvor der ikke har været nogen Uenighed tilfede. Derom har den erede Ordfører udtalt sig tilstrækkeligt. Jeg skal imidlertid tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til de Punkter, paa hvilke der har været Uenighed tilfede. Det Første angaar Lovforslagets § 6. Denne Paragraf foreskriver jo, at en begjæret Indregistrering af et Varemærke i nogle Tilfælde skal negtes. Til de Tilfælde, i hvilke Registratør skal negte en Indregistrering, vil Udvalgets Flertal have tilføjet som Nr. 5 det Tilfælde, at det samme Varemærke allerede tidligere behørig er anmeldt af en Anden, hvorimod Udvalget foreskriver, at Registratør, naar han finder, at det anmeldte Varemærke allerede tidligere er indregistreret af en Anden, vel skal gjøre Anmelderen opmærksom derpaa, men øvrigt overlade til Anmelderen, hvad han selv anser det for rigtigst at foretage. Naar Udvalgets Flertal foreslaar, at det sidste Stykke i § 6 skal udgaa, og vil have det gjort ikke blot til Pligt for Registratør at gjøre opmærksom paa, at Varemærket er indregistreret for en Anden, men vil henlægge til Registratør en Forpligtelse til at træffe en Afgjørelse i denne Henseende, en Afgjørelse, som skal være bindende, til den underkendes af Indrengsministeren eller i sidste Instans af Domstolene, da forekommer det mig, at den Forandring i Udvalget, som Flertallet foreslaar, er alt Andet end heldig og praktisk hensigtsmæssig. Jeg har allerede ved denne Sags 1ste Behandling kortelig angivet mine Grunde for denne min Formening, og her skal jeg derfor satte mig meget kort. Det Spørgsmaal, hvorom det dreier sig, er i sit Væsen af privatretlig Natur. I de andre Tilfælde, der omhandles i Udvalgets § 6, hvor det lægges i Registratørs Haand, gjøres til Pligt for ham at negte Indregistrering af et anmeldt Varemærke, der grundes Negtelsen paa saadanne Data, der ikke vedrøre et privatretligt Forhold til Andre, men som staar i Forbindelse, om jeg saa maa sige, med offentligretlige eller offentlige Hensyn. Indregistreringen skal negtes af Registratør, naar Mærket ikke er indrettet paa den Maade, som Loven foreskriver, eller naar det indeholder Noget, som maa siges at være stridende mod det Offentligretlige, frænkende for det Offentlige ved at vække offentlig Forargelse og dæslige. Her har man ikke Noget at gjøre med andre private Mænds private Rettigheder, men det har man derimod paa det Punkt, hvor der er Strid mellem Flertallet og Mindretallet. Der er Spørgsmaalet jo, om en forlangt Indregistrering kan ske eller ikke kan ske af Hensyn til, om en anden privat Mand allerede i Forveien maatte